

POSTANOWIENIE

Dnia 14 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **G.K.**

skazanego z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w dniu 14 października 2025 r.

w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z 14 listopada 2024 r. sygn. akt II AKa 478/24

utrzymującego w mocy zasadniczą część wyroku Sądu Okręgowego w Rybniku

z 21 marca 2024 r. sygn. akt III K 24/22,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.**

[WB]

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Rybniku wyrokiem z 21 marca 2024 r. sygn. III K 24/22 uznał oskarżonego G.K. za winnego czynów zabronionych:

1. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., za które na mocy art. 14 § 1 k.k. w

zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) lat pozbawienia wolności (pkt I wyroku);

2. z art. 207 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k., za które na mocy art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności (pkt IV wyroku);
3. art. 124 § 1 k.w., za które na mocy tego przepisu wymierzył mu karę aresztu w wymiarze 10 (dziesięciu) dni (pkt V wyroku);
4. art. 62 ust. 1 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, i za to na mocy tego przepisu wymierzył mu karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności (pkt VI wyroku);
5. art. 245 k.k. za które na mocy tego przepisu i przy zastosowaniu 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności (pkt VIII wyroku).

Sąd ten na podstawie art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec tegoż oskarżonego jednostkowe kary pozbawienia wolności w pkt I, IV, VI, VIII i wymierzył mu karę 12 lat pozbawienia wolności (pkt IX wyroku).

Sąd I instancji zasądził od oskarżonego na podstawie art. 46 § 1 k.k. tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę na rzecz pokrzywdzonej kwotę 10 000 (dziesięciu tysięcy) złotych (pkt II wyroku) oraz na mocy art. 41a § 1 i 4 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec G.K. za czyn przypisany w pkt 1 środek karny w postaci zakazu bezpośredniego kontaktowania się z pokrzywdzoną oraz zakaz intencjonalnego zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż 50 (pięćdziesiąt) metrów na okres 6 (sześciu) lat (pkt III wyroku).

Sąd Apelacyjny w Katowicach wyrokiem z 14 listopada 2024 r. sygn. akt II AKa 478/24 na skutek apelacji obrońcy uchylił zaskarżone orzeczeniu w punkcie V i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzył postępowanie w tym zakresie,

obciążając w tej części kosztami Skarb Państwa (pkt 1 wyroku) oraz orzekł o zmianie wynagrodzenia przyznanego na rzecz obrońcy z urzędu (pkt 2 wyroku). W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy (pkt 3 wyroku).

Kasację od wyroku Sądu Apelacyjnego wywiódł obrońca skazanego, który zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił rażące naruszenia prawa mogące mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, mianowicie:

1. w zakresie czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. i przy zastosowaniu 11 § 2 k.k.:
1. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. polegające na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej poprzez niedostateczne rozważenie istoty zarzutów odwoławczych podnoszących dowolną a nie swobodną ocenę kluczowych dowodów osobowych i w konsekwencji tychże błędne dokonanie newszechstronnych ustaleń faktycznych przez sąd I instancji oraz na przekroczeniu przez sąd II instancji zasady swobodnej oceny dowodów, a mianowicie pominięciu zasad prawidłowego rozumowania oraz zasad doświadczenia życiowego, skutkiem czego dowolnie i wbrew bezpośrednim dowodom zgromadzonym w sprawie (tj. wyjaśnieniom skazanego, zeznaniom świadków w szczególności C.B., J.B., M.K., A.W.) ustalone zostało, iż skazany dokonał usiłowania bezpośredniego pozbawienia życia pokrzywdzonej;
2. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. poprzez błędne inkorporowanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodu z zeznań pokrzywdzonej, w odniesieniu do których zaniechano przeprowadzenia z opinii biegłego psychologa celem ustalenia psychologicznej wiarygodności ww. depozycji;
3. art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie wniosku dowodowego z uzupełniającą opinią biegłego z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii;

4. w zakresie czynu z art. 207 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 1 k.k. i art. 4 k.k.
1. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. polegające na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej poprzez niedostateczne rozważenie istoty zarzutów odwoławczych podnoszących dowolną a nie swobodną ocenę kluczowych dowodów osobowych i w konsekwencji tychże błędne dokonanie newszechstronnych ustaleń faktycznych przez sąd I instancji oraz na przekroczeniu przez sąd II instancji zasady swobodnej oceny dowodów, a mianowicie pominięciu zasad prawidłowego rozumowania oraz zasad doświadczenia życiowego skutkiem czego dowolnie i wbrew bezpośrednim dowodom zgromadzonym w sprawie (tj. wyjaśnieniom skazanego, zeznaniom świadków, w szczególności J.K., P.K., A.W.) ustalone zostało, iż skazany podejmował zachowania w zakresie fizycznego i psychicznego znęcania nad pokrzywdzoną;
2. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. poprzez błędne inkorporowanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodu z zeznań pokrzywdzonej, w odniesieniu do których zaniechano przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego psychologa celem ustalenia psychologicznej wiarygodności ww. depozycji;
3. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 3 k.p.k. poprzez zaniechanie przeprowadzenia dowodu ze znajdujących się w aktach sprawy prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Rybniku Wydziału Rodzinnego i Opiekuńczego dokumentów tj. notatek z interwencji funkcjonariuszy Policji, sprawozdań kuratora sądowego, informacji z przedszkola, opinii psychologicznej, pisma OPS, protokołów zeznań świadków oraz postanowienia kończącego sprawę;
4. w zakresie zarzutu z art. 62 ust. 1 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii:
 1. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. polegające na uchybieniu prawidłowej kontroli

odwoławczej poprzez niedostateczne rozważenie istoty zarzutów odwoławczych podnoszących dowolną a nie swobodną ocenę kluczowych dowodów osobowych i w konsekwencji tychże błędne dokonanie niewszechstronnych ustaleń faktycznych przez sąd I instancji oraz na przekroczeniu przez sąd II instancji zasady swobodnej oceny dowodów, a mianowicie pominięciu zasad prawidłowego rozumowania oraz zasad doświadczenia życiowego skutkiem czego dowolnie i wbrew bezpośrednim dowodom zgromadzonym w sprawie (tj. wyjaśnieniom skazanego, zeznaniom świadków, w szczególności J.K. i A.W.) ustalone zostało, iż skazany posiadał środki odurzające w postaci 3,531 g marihuany, co nadto nastąpiło z pominięciem okoliczności, iż skazany nie był jedyną osobą z dostępem do pomieszczenia w jakim znaleziono marihuanę;

2. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. poprzez błędne inkorporowanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodu z zeznań pokrzywdzonej, w odniesieniu do których zaniechano przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego psychologa celem ustalenia psychologicznej wiarygodności ww. depozycji;

3. w zakresie czynu z art. 245 k.k.;

1. 1) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. polegające na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej poprzez niedostateczne rozważenie istoty zarzutów odwoławczych podnoszących dowolną, a nie swobodną ocenę kluczowych dowodów osobowych i w konsekwencji tychże błędne dokonanie niewszechstronnych ustaleń faktycznych przez sąd I instancji oraz na przekroczeniu przez sąd II instancji zasady swobodnej oceny dowodów, a mianowicie pominięciu zasad prawidłowego rozumowania oraz zasad doświadczenia życiowego skutkiem czego dowolnie i wbrew bezpośrednim dowodom

zgromadzonym w sprawie (tj. wyjaśnieniom skazanego, zeznaniom świadków w szczególności J.K., A.W.) ustalone zostało, iż skazany podejmował zachowania zakresie kierowania gróźb bezprawnych celem wywarcia wpływu na pokrzywdzoną;

2. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. poprzez błędne inkorporowanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu z zeznań pokrzywdzonej, w odniesieniu do których zaniechano przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego psychologa celem ustalenia psychologicznej wiarygodności ww. depozycji.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz utrzymanego w mocy ww. wyrokiem wyroku Sądu Okręgowego w Rybniku z 21 marca 2024 r. sygn. akt III K 24/22 i w konsekwencji uniewinnienie skazanego oraz zasądzenie na rzecz skazanego kosztów postępowania kasacyjnego w tym kosztów udzielonej obrony.

W odpowiedzi prokurator wniósł o uznanie kasacji za oczywiście bezzasadną i jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Podniesione w kasacji obrońcy zarzuty okazały się oczywiście bezzasadne, co skutkowało rozpoznaniem tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia przez Sąd Najwyższy w trybie wskazanym w przepisie art. 535 § 3 k.p.k. Oczywiście bezzasadna jest bowiem kasacja kwestionująca jedynie ustalenia faktyczne, jednak nie pod zarzutem błędu w ich ustaleniu, a pod pozornym zarzutem rażącego naruszenia prawa procesowego bądź materialnego, sprowadzającym się do polemiki z zebrany i prawidłowo ocenionym przez sądy obu instancji materiałem dowodowym, a w sprawie nie wystąpiły uchybienia wymienione w art. 439 k.p.k.

Dopuszczalność dokonywania w postępowaniu kasacyjnym przez Sąd Najwyższy własnych ustaleń faktycznych i własnej oceny dowodów, wykluczają ograniczenia przewidziane w art. 519 k.p.k. i art. 523 § 1 k.p.k., które sprowadzają zadania sądu kasacyjnego jedynie do sprawdzenia sposobu ich dokonania,

w szczególności, czy sądy orzekające w obu instancjach nie dopuściły się rażącego naruszenia reguł postępowania, co mogłoby mieć wpływ na ustalenia faktyczne, a w konsekwencji więc i na treść wyroku (*zob. postanowienie SN z 24 stycznia 2023 r. sygn. II KK 598/22 i cyt. tam orzecznictwo*). Kontrola ta realizowana jest, co do zasady tylko przez pryzmat zarzutów kasacji. Z tym jednak oczywistym zastrzeżeniem, iż chodzi o zarzuty mające rzeczywiście kasacyjny charakter (art. 523 k.p.k.), a nie tylko określone tak przez autora kasacji, a będące, w istocie zarzutami apelacyjnymi (*postanowienie SN z 27 lutego 2007 r. sygn. akt II KK 310/06*).

O tym, iż zarzuty naruszenia przepisów prawa procesowego mają charakter pozorny, gdyż faktycznie zmierzają do podważenia dokonanych ustaleń faktycznych, świadczy to, iż z zarzutem z art. 438 pkt 3 k.p.k. mamy do czynienia zawsze, gdy skarżący uważa, że oskarżony winien być uniewinniony od dokonania zarzuconego mu czynu, a brak takiego rozstrzygnięcia jest wynikiem nieprawidłowych ustaleń faktycznych w sprawie [*postanowienie Sądu Najwyższego (dalej SN) z 27 maja 2002 r. sygn. akt V KKN 314/01*]. *In concreto* tak właśnie jest. Wszystkie zarzuty z kasacji obrońcy jednoznacznie zmierzają do zakwestionowania ustaleń w zakresie sprawstwa i winy skazanego. Zdaniem skarżącego błędy w tym zakresie wynikają z jednej strony z wadliwości dowodów, zaś z drugiej z dowolności w ich ocenie pod pozorem nieprawidłowości w kontroli odwoławczej. Skarżący nie ma jednak racji. Co więcej, obrońca w tym nadzwyczajnym środku odwoławczym powiela zarzuty podnoszone już uprzednio w apelacji, w odniesieniu do których Sąd II instancji wypowiedział się w uzasadnieniu swojego orzeczenia.

Przystępując do omówienia ww. zarzutów, powierzchownie kwestionujących prawidłowość kontroli odwoławczej, Sąd Najwyższy przypomina, iż zaistnienie obrazy art. 433 § 2 k.p.k. może nastąpić wskutek braku rozważenia wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, bądź w sytuacji, w której staną się przedmiotem rozważań sądu odwoławczego, lecz w sposób odbiegający od wymogu rzetelnej ich oceny (art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.). Zachowanie owej rzetelności należy badać jednak przez pryzmat argumentacji zaprezentowanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, a nie subiektywnego

odczucia niezadowolenia z treści tego orzeczenia (zob. *postanowienie SN z 24 stycznia 2024 r. sygn. akt V KK 485/23*).

Lektura uzasadnienia wyroku sądu II instancji wskazuje jednoznacznie, iż w postępowaniu odwoławczym doszło do rozpoznania wszystkich zarzutów podniesionych w apelacji. Zauważyć należy również, iż sąd *ad quem* nie przeprowadzał własnego postępowania dowodowego i nie dokonywał zmian w ustaleniach faktycznych, a jedynie weryfikował ich prawidłowość, przez pryzmat zarzutów i wniosków skarżącego. Zestawiając kasacyjne zarzuty uchybienia standardom prowadzenia kontroli odwoławczej z wywodami Sądu Apelacyjnego, zauważyć należy, iż Sąd ten odniósł się do zakwestionowanej przez skarżącego oceny zeznań poszczególnych świadków oraz wyjaśnień skazanego, a także do powziętych w sprawie ustaleń faktycznych, prowadzących do przypisania G. K. czterech czynów zabronionych.

Odnosząc się do zarzutów podniesionych w kasacji w związku z utrzymaniem przez sąd odwoławczy rozstrzygnięcia przypisującego skazanemu popełnienie przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., zauważyć należy, iż zostały wszystkie zawarte w apelacji twierdzenia i wnioski obrońcy zostały rzetelnie a przede wszystkim wyczerpująco zbadane i omówione. Sąd II instancji szczegółowo przedstawił, z jakich przyczyn ustalony przez sąd *meriti* stan faktyczny zasługiwał na aprobatę, wyszczególniając przy tym konkretne wnioski płynące z zeznań świadków: J.S., J.B., C.B., B.W., M.K. oraz opinii biegłego z zakresu chirurgii i ortopedii, których to logiczna analiza oparta na doświadczeniu życiowym uniemożliwiała uznanie wersji wypływającej z wyjaśnień G.K. za wiarygodną, co również obnażyło wybiórczość ocen zeznań świadków przedstawianych przez obrońcę (s. 5-6 formularza uzasadnienia wyroku). Ustalenie zatem, iż skazany dokonał usiłowania bezpośredniego pozbawienia życia pokrzywdzonej, w świetle wywodów zawartych w uzasadnieniu sądu odwoławczego jawi się jako kompletne.

W odniesieniu do twierdzeń z pkt II ppkt 1 kasacji, dotyczących uchybienia standardom prowadzenia kontroli odwoławczej w zakresie rozpoznania zarzutów apelacyjnych związanych z przypisaniem skazanemu czynu z art. 207 § 1 k.k. i art.

157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 1 k.k. i art. 4 k.k., stwierdzić należy, iż sąd odwoławczy przekonująco uzasadnił, dlaczego ustalenie, że skazany podejmował zachowania w zakresie fizycznego i psychicznego znęcania nad pokrzywdzoną, zasługiwało na aprobatę. Jak wynika z treści rozważań towarzyszących rozpoznaniu zarzutów dotyczących tego czynu, sąd *ad quem* wskazał, iż nie tylko zeznania pokrzywdzonej przyczyniły się do powzięcia ustaleń w zakresie omawianego czynu i przypisania go skazanemu. Nie sposób za nierzetelne bowiem uznać rozważania, w których sąd II instancji, odnosząc się do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, wyszczególnia szereg korelujących ze sobą dowodów w tym depozycji konkretnych świadków, dokumentacji medycznej oraz dokumentacji policyjnej, dokonując przy tym szczegółowej analizy wersji wydarzeń ustalonej przez sąd I instancji w oparciu o zeznania pokrzywdzonej poparte także zeznaniami A.W., M.R., K.C., funkcjonariusza Policji, historii choroby pokrzywdzonej, kartę leczenia pokrzywdzonej, opinie sądowo lekarskie, informacje z NFZ, wydruk z bazy Komendy Policji w Z., odpisy z notatników służbowych funkcjonariuszy Policji (s. 6-7 formularza uzasadnienia). Dysponując tak szerokim i przede wszystkim obiektywnym materiałem dowodowym, nie sposób uznać, iż forsowana przez obronę wiarygodność wyjaśnień oskarżonego i świadków J.K. i P.K., a także wybiórcza interpretacja zeznań A.W., mogłaby jakkolwiek podważać ustalenia poczynione przez sąd.

Brak jest również podstaw, by uznać za zasadny zarzut z pkt III ppkt 1 kasacji obrońcy skazanego. Otóż ustalenie prowadzące do przypisania skazanemu przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii zostało oparte o szereg dowodów, co do kompletności i wiarygodności, nie miał żaden z sądów orzekających w przedmiotowej sprawie. Podnosząc w kasacji, iż ustalenie to zawiera błędy z uwagi na pominięcie okoliczności, iż skazany nie był jedyną osobą z dostępem do pomieszczenia, w jakim znaleziono marihuanę, skarżący wprost kwestionuje zeznania P.W., uznane przez sądy obu instancji za wiarygodne. Niemniej formułując swoją argumentację w tym zakresie, skarżący zdaje się ignorować okoliczności pozyskania przez organy ścigania tejże informacji, a także stwierdzony przez biegłych lekarzy psychiatrów fakt zażywania marihuany przez oskarżonego przy jednoczesnym braku dowodów wskazujących

na istnienie takich zachowań po stronie P.W. (s. 7 formularza uzasadnienia). W świetle ujawnionego w sprawie materiału dowodowego i towarzyszącej mu oceny sądów, na tle podniesionych przez skarżącego zarzutów, nie sposób uznać, iż sąd odwoławczy rozpoznając apelację obrońcy, mógł w tym zakresie dopuścić się rażącego uchybienia mogącego mieć istotny wpływ na treść wyroku.

Za niezasadny uznać należy także zarzut z pkt IV ppkt 1 kasacji. Sąd odwoławczy wywiązał się z ciążących na nim obowiązków dotyczących prowadzenia kontroli instancyjnej, także w zakresie rozważenia zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych co do czynu z art. 245 k.k. Obrońca w tym nadzwyczajnym środku odwoławczym, podobnie jak w przypadku omówionych powyżej zarzutów dąży do podważenia powziętych w sprawie ocen i wniosków związanych z brakiem przypisania wyjaśnieniom skazanego waloru wiarygodności i oparciu rozstrzygnięcia o inne dowody. Stanowisko skarżącego jakoby to sąd błędnie ustalił, iż skazany podejmował zachowania w zakresie kierowania gróźb bezprawnych celem wywarcia wpływu na pokrzywdzoną, nie wytrzymuje konfrontacji z całokształtem zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i podobnie, jak pozostałe zarzuty, stanowi polemikę z ocenami i ustaleniami sądu i instancji, które to ustalenia zostały zweryfikowane i ostatecznie zaaprobowane przez sąd odwoławczy wskutek rozpoznania zarzutu z pkt 6 apelacji. Sąd odwoławczy wyszczególnił szereg dowodów, w tym zeznania świadka B.W., wyniki oględzin rozmów telefonicznych przychodzących na numer telefonu pokrzywdzonej oraz zeznania samej pokrzywdzonej, które przy uwzględnieniu zaistniałych po jej stronie zachowań, związanych z wycofaniem oskarżenia, uzasadniają aprobatę ustaleń faktycznych także w zakresie czynu z art. 245 k.k. (s. 7-8 formularza uzasadnienia).

Dopełnieniem powyższych rozważań jest utrwalony w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd, dotyczący wykonania obowiązku z art. 457 § 3 k.p.k. w odniesieniu do zarzutów i wniosków apelacji (art. 433 § 2 k.p.k.). Z jednej strony sposób realizacji tegoż obowiązku jest pochodną jakości i kompletności wyводу zawartego w uzasadnieniu wyroku sądu pierwszej instancji, z drugiej zaś treści zarzutów apelacji oraz argumentacji, która ma wspierać te zarzuty. Jeżeli bowiem

sąd pierwszej instancji w swoim uzasadnieniu dokonał wszechstronnej i kompleksowej oceny wszystkich istotnych okoliczności, tak w zakresie ustaleń faktycznych, będących konsekwencją szczegółowo wykazanej oceny materiału dowodowego, jak i w sposób pełny przedstawił argumentację prawną, to oparcie zarzutów apelacji na tych elementach, które były już wszechstronnie i kompleksowo rozważone przez sąd pierwszej instancji, uprawnia sąd odwoławczy do ograniczenia swojego uzasadnienia w znacznym zakresie oraz odesłania do argumentacji przedstawionej przez sąd I instancji, a która dotyczyła kwestii stanowiącej podstawę zarzutu apelacji (*postanowienie SN z 11 października 2022 r. sygn. akt V KK 332/22*). Zestawiając więc uzasadnienia sporządzone przez sądy obu instancji - traktowanych w zaistniałej sytuacji procesowej jako integralną całość - z zarzutami odwoławczymi w niniejszej sprawie, Sąd Najwyższy nie dopatrywał się braku rzetelności w przeprowadzonej kontroli apelacyjnej. Uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego w pełni odpowiada wymogom określonym w art. 457 § 3 k.p.k.

Sformułowane przez skarżącego w pkt I ppkt 2, pkt II ppkt, pkt III ppkt 2 oraz pkt IV ppkt 2 kasacji zarzuty, wobec ukształtowania i przebiegu postępowania odwoławczego, uznać należy za niedopuszczalne, na tym etapie postępowania. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie podkreślano bowiem, iż sąd odwoławczy nie może naruszyć art. 7 k.p.k. ani art. 410 k.p.k., gdy tylko kontroluje zastosowanie tych przepisów, ale sam ich nie stosuje. Art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. mogą zostać naruszone przez sąd odwoławczy w sytuacji, gdy sąd ten poczynił własne ustalenia faktyczne, odmienne od tych, które stanowiły podstawę orzeczenia pierwszoinstancyjnego i w konsekwencji, wydał orzeczenie reformatoryjne. Może to mieć miejsce, gdy sąd odwoławczy ocenia odmiennie zgromadzone w sprawie dowody albo gdy uzupełnia przewód sądowy i przeprowadza dowody. Wtedy wówczas dokonuje on własnej oceny dowodów na podstawie art. 7 k.p.k., zaś gdy przeprowadza dowody, to zobowiązany jest do ujawnienia wszystkich istotnych okoliczności na rozprawie apelacyjnej - art. 410 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. (*postanowienie SN z 7 kwietnia 2022 r. sygn. akt IV KK 340/21*).

Zasadność oddalenia wniosku o przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii również została dogłębnie omówiona w toku postępowania odwoławczego. Skarżący w zarzucie z pkt I ppkt 3 kasacji, choć powierzchownie zarzuca zaistnienie uchybienia przepisom postępowania dotyczącym postępowania dowodowego, w istocie polemizuje ustaleniami faktycznymi powziętymi w oparciu o ujawnioną w sprawie opinię biegłego, której to stwierdzenia przywołał sąd odwoławczy, obnażając dowolność ocen i wniosków forsowanych przez obrońcę (s 5-6 formularza uzasadnienia), a która to opinia została uprzednio już uznana za jasną, wyczerpującą i rzetelną. Zauważyć należy także, iż choć autor kasacji kwestionuje stanowisko o niedopuszczeniu opinii uzupełniającej w przedmiotowej materii, jednakowoż nie stara się nawet wykazać, jak okoliczność ta mogła wpływać na kwestionowany wyrok.

Mając na uwadze stanowisko obrońcy zawarte w pkt II ppkt 3 zauważyć zaś należy, iż naruszenie art. 167 k.p.k. może nastąpić jedynie, gdy przeprowadzenie przez sąd dowodu jest niezbędne dla wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, a tym samym konieczne dla prawidłowego wyrokowania (*postanowienie SN z 5 lutego 2025 r. sygn. akt IV KK 539/24 i cyt. tam orzecznictwo*), co w przedmiotowej sprawie nie miało miejsca, albowiem sądy obu instancji wykazały kompleksowość zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, wyczerpująco uzasadniając swoje rozstrzygnięcia, co już zostało podkreślone przy okazji omawiania wcześniejszych zrzutów. Do naruszenia tej regulacji może dojść zatem jedynie w przypadku uzasadnionego przekonania sądu, że materiał dowodowy w sprawie jest niepełny, nasuwa wątpliwości i wymaga uzupełnienia, a czego to analiza wywodów i stanowisk sądów obu instancji nie wykazała.

Mając na uwadze powyższe rozważania, orzeczono o oddaleniu kasacji jako oczywiście bezzasadnej, rozstrzygając o kosztach w myśl art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

[WB]

[r.g.]

